

॥ किरती दान को अंग ॥

मारवाडी + मराठी

*

महत्वाची सुचना:- रामद्वारा जळगांव यांचे असे निर्दर्शनास आले आहे की, काही रामस्नेही शेठ साहेब राधाकिसनजी महाराज व जे.टी.चांडक यांनी अर्थ केलेल्या वाणीजी रामद्वारा जळगांव मधून घेऊन जातात व आपल्या वाणीजीचा गुरु महाराज सांगतात तसा पुर्ण आधार न घेता आपल्या मताने समजने, अर्थामध्ये परस्पर बदल करून टाकतात तरी वाणीजी घेऊन गेलेल्या कोणत्याही संताने परस्पर अर्थामध्ये बदल करू नये. काहीही बदल करायचा वाटत असल्यास रामद्वारा जळगांवशी संपर्क साधावा व नंतर बदल करावा.

* वाणीजी आमच्याकडून जशी पाहिजे तशी चेक झालेली नाही, चेक करायला भरपूर वेळ लागतो. आम्ही परत चेक करून पुन्हा लोड करून देऊ. याला वर्षभर तरी लागेल. तुमच्या समजण्यापुरता कामात येईल, यासाठी आम्ही वाणीजी वाचण्याकरीता लोड करून दिली आहे.

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

॥ अथ किरती दान को अंग लिखिंते ॥

॥ कवत् ॥

चाकर चारण भाट ॥ और ओघायत सारा ॥

बोहो बिध व्हे आधीन ॥ निवसो चले बिचारा ॥

ज्याँ कीनो पुन ऐह ॥ दान किरत सुण होई ॥

जामण मरणो परण ॥ बैन बेटी कहुँ तोई ॥

सुखराम दास ऐ पुन तो ॥ घर का घर मेई होय ॥

प्रम ध्रम ऐको नहीं ॥ संग न चाले कोय ॥१॥

राम जे दान करतात त्यांच्याशी त्यांचे नोकर आणि चारण भाट तसेच अंमलदार हे सर्वही अनेको प्रकाराने आधीन होऊन राहतात आणि झुकून चालतात, संसारातील लोक आपली किर्ती होण्याकरीता दान करतात, ते जन्म घेण्याच्या वेळी म्हणजे घरात मुलाने जन्म घेतलेला राहतो आणि आई-वडिल वगैरे कोणी मरुन गेले तर त्याच्या मरण्यात खर्च करतात. लग्नात बहीण किंवा मुलीला दान देतात. आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की, हे पुण्य तर घराच्या घरातच होते, अशा पुण्याने परम धर्म तर एकही होत नाही आणि असा किर्ती दानाचा धर्म सोबत ही चालत नाही. ॥१॥

भाट जाट अर बाणीया, तिनु एक स्वभाव ॥

प्रथम पुन बछे नही, करे तो कर्मा चाव ॥

करे तो कर्मा चाव, देह का किरतब देखे ॥

आठ पोहोर गुलाम, ताय बामण कर लेखे ॥

सुखराम दास ऐ पुन्न तो, हरि बेमुख का डाव ॥

भाट जाट अर बाणीया, तिनु एक स्वभाव ॥

सतगुरु पे माया चढी, सो तो चढी राम ॥

बाकी सुखराम कहे, दाम गमाया बेकाम ॥२॥

राम किर्ती दानाचे फळ येथेच संसारात वाह-वाह शोभा होऊन जाते, हे किर्ती दान करण्यात, भाट, जाट आणि वाणी या तिघांचा एक स्वभाव आहे, हे तिन्ही भाट, जाट व वाणी हे आधी तर पुण्य करण्याची इच्छाच टेवत नाही, पुण्य कर्माच्या आवडीने हे तिन्ही पुण्य करतात. हे तिन्ही ज्याला दान देतात, त्याच्या शरीराचे कर्तव्य बघतात, ज्याला पुण्य देऊन राहिले आहे, तो कधीही आमचा कामी येऊ शकतो का? केव्हांही त्याच्याशी काम पडते का? असे त्याच्या शरीराचे कर्तव्य पाहून त्याला दान देतात, जो आठेप्रहर रात्रंदिवस गुलामगिरीतच राहतो, गुलामी करतो, अशा ब्राम्हणाला दान देतात, हे तर हर रामजीशी बेमुख होण्याचा डाव आहे, (दान घेणारा ब्राम्हण समजतो की, मी रात्रंदिवस

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम यांच्या कामी येतो म्हणून मला दान दिले व दान देणारा वाणी हे समजतो की,हा
राम रात्रंदिवस माझी सेवा करतो आहे या करीता याला दान दिलेच पाहिजे,तर हे दोघे
राम रामजीशी बेमुख होण्याचा डाव खेळतात.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात
राम की,सतगुरुवर माया चढून गेली तर रामजीवर चढून गेली असे समजा सतगुरु सोडून
राम अन्य कोणावरही माया चढून गेली तर ती माया,ते दान बेकाम गमवले असे समजा
राम असे आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज बोलले.॥२॥ ॥ इति कीरती दान को अंग संपूर्ण ॥

राम राम

राम राम